

Estranya

Un relat de: [Liberté](#)

Últimament estàs estranya i no sé ben bé què et passa. Crec que no em necessites, tinc la sensació que t'has cansat de mi. Em fas sentir inútil perquè jo estic aquí perquè em gaudeixis, i en els teus ulls, ja no hi ha aquella guspira de felicitat. Què n'has fet, del teu preciós somriure?

Sento que et vols desfer de mi, i això em fa tant mal...
Existir, ser, crear... Què he fet malament?

Potser t'he fet passar per situacions difícils, i t'ha costat, però finalment les has pogut afrontar. T'he ensenyat a no esquivar els problemes, a treure-ho tot i a expressar-te. He vist infinites vegades com escrius en el teu quadern, desfogan-te. Com amb la teva màgia els hi dones vida als fulls en blanc, amb les teves històries...
N'estic orgullosa, així canalitzes la ràbia i el dolor, i crees poesia, art!

Per altra banda, t'he donat mil bons moments, juntes hem conegut a grans persones, i has gaudit de la seva confiança i del seu temps.
T'he fet viure un ampli ventall de sentiments i emocions diverses, des de la felicitat i el plaer fins a la tristesa i la decepció.
Estic contenta del resultat, m'agrada veure en qui t'estàs convertint, sabent que t'acompanyaré fins al final dels meus dies. Bé, dels nostres. Ens n'anirem juntes...
però encara queda un llarg camí.

I jo em pregunto què et deu passar. Perquè estàs així de deprimida? No tens el que vols?
M'agradaria donar-t'ho, però no estaria fent bé. Te n'has de sortir tu sola de tot això, més forta, més poderosa.
Tot està en les teves mans.

Si decideixes acabar amb mi, et perds un munt d'experiències que haguessis pogut viure. T'ho perds tot.
Encara ets molt jove... et perds la vida, i la vida hi és per viure-la!
Així que viu-me intensament; acceptant el repte, calmant les pors, mentre recuperes el teu meravellós riure.
Promet-me que em viuràs, que em viuràs fins l'últim dia.

Firmat:

la teva vida